

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

ნაბადული

საქართველოს საბავშვო ჟურნალი

საქართველო

№ 18

1910

მხირობა წარუშინებთქო.

წელიწადი შეგვსება

შინაარსი.

I—ვიგლას სიმღერა,— ლექსი, გ. ქუნიშვილისა	3
II—გვრიტი,— ი. კლიაშვილისა	4
III—ყვავი,— (თარგმანი), ა. ხსადშენიშვილისა	8
IV—პატარა მეფეზოვე,— (გადმოკეთებული), შ. ქუშიშვილისა . . .	17
V—დედის მოსიყვარულე შვილი,— (თარგმანი), ლ. ბოცვაძისა	21
VI—ტყის კაცუნები,— (კატეგორიანი), დ. უიფიანისა	22
VII—ნარევი:—ა) ცხრილი,—ბ) რეზუსი და აღსნა	24

საქართველოს
საბჭოთავო
კულტურის
მინისტრის
გამომცემლობა

წილისადგილი 80-VI.

№ 18

საბჭოთავო, 1910წ.

ილიას ძეგლი. — მწუხარე საქართველო. — ქანდ. ი. ნიკოლაძისა.

შინაარსი.

I—ვიგლას სიმღერა, — ლექსი, გ. ქუშიშიაძისა.	3
II—გერიტი, — ი. ელიაშვილისა.	4
III—ყვივი, — (თარგმანი), ა. ხაღაშენიანიშვილისა.	8
IV—პატარა მეგზოვე, — (გადმოკეთებული), შ. ქუშიშიაძისა.	17
V—დედის მოსიყვარულე შვილი, — (თარგმანი), დ. ბოგუაძისა	21
VI—ტყის კაცუნები, — (ვაგნერიდან), დ. ყიფიანისა.	22
VII—ნარვეი: —ა) ცხრილი, — —ბ) რებუსი და აღსნა.	24

გიგლას სიმღერა.

იუვარს... მიუვარს, მე საფხუელი,
კეკლუცი და მშვენციერი;
მის გულ-მკერდი, გარდაშლილი
სურათ-სატი, ათასფერი.

223

მინდვრად გავალ აღტაცებით,
მოვკრეფე უვაზილს, შევკრაჯ კონას
და მიუძღვნი საჩუქრად
ჩემს დაიკოს, კოსტა სონას.

განთიადზე, როს ტოროლა
იწუებს ძღერას წკრიბლითა,
მეც თვალს ვახელ... ტურფა დილას
გეგებები წკრიბლითა.

ზურმუხტ ველად ვსტი, ვნაზარდობ,
ჰელლებს დავდეუ... ლაღად ვძღერი;
და მისთვისაც მიუვარს, მიუვარს
მე საფხუელი მშვენციერი.

ბ ბ რ ი ბ ი.

(ბიძია ნიკოს ნაამბობი)

ხირებუელი დრო იყო ჩვენი დრო,— დღევანდელი ბიძია ნიკომ თავისი მოთხოვნა. — ჩვენ, თავადიშვილებს, დიდი არაფერი საქმე გვქონდა. დედულ-მამულს გლეხები მუშაობდნენ და მოურავებს მზა-მზარეული მოჰქონდათ სახლში საზრდო-სარჩენელი. სძირი წვეულობა, ჰურმარილი, ქეიფი და ნადირობა იყო ჩვენი ხელობა. არხეინად ვატარებდი დროს; სულ ერთთავად ვნადირობდი. ჩემს დედას აზრადაც არ მომსვლია სიბრალეული. არასოდეს არ მიფიქრინია, რომ ეს ნადირი თუ ფრინველი სასარგებლოა ქვეყნისათვის და ეს უსარგებლო. ჩემის მშვილდ-ისარ-თოფისათვის უოველი ნადირი მხოლოდ ნადირი იყო. დიდი სახელიც მქონდა. ნიკო მჩატძეს ნადირობაში ტოლი არა ჰქვავდა. ნადირობას, რასაკვირველია, შესაფერი ქეიფიც თან მოსდევდა. ღამასად შებრაწულ სხვა და სხვა ჩიტებს, შამხინა მწვადებს და კახურ ღვინოს ჩვენებურ-მველებურ სიძღვრე-გალობით თავს დაგვტრიალებდით და მადან ვინსნიდით. ვცნოვრობდი ამ რიგად არხეინად ვიდრე 50 წლამდე. არც ცოლი მიძებნია და, აბა, მერე საიდან გამიჩნდებოდა?

სწორედ იგი წელიწადია მის აქეთ. ივლისის მიწურულში, კარვის ქეიფის შემდეგ, კვირა დღეა გავითენდა,— მრავალს დაესწართ. ღოგინიდანვე თავის ტკივილი ამეუბა. იმ დროს სხვა წამლობა რაში მეჭამნიკებოდა, ავდეგ და სანადიროდ გავწიე. აი, იმ მთის მიდამოში არჩვი მეკულებოდა. გა-

ვეძარტეთ ერთის ამბითა და სეიპით. კვირაცხოველს რომ დაუხანძრავდით, მამა იაკინთეს დაეკარწახებინა ანაფორის კალთები და ეკვლესიისაკენ მიემკვსავრებოდა. შენდობა, მამაო, მეთქი, — მივაძახე; მღვდელიც შესწერდა და ჭაერში ჰირჯვარი გადაძახა. წელში კავიძარტე, ცხენს უსანკი შემოვკარ და ჰატარა ხანს უკან ტყეში ამოვუავით თავი. ერთიც ვნახო, წვეფილი გვრიტი აკვიფრინდა თვალწინ, იქვე შორიანხლოს ხეებზე დასხდნენ. დავედევნე და დედალი გვრიტი ამოვიღე ნიძანში. დაკოდილი ჩიტი ფრთა მოშვებული დაეცა ძირს. მკერდიდან სისხლი გადმოთქრიალებდა; სისხლის დანახვამ გული ამიტოკა. რაღაც უხვივი აღელვება ვიგრძენ, მაგრამ ეს არაფრად ჩავაგდე და მეორე გვრიტს მივახვეწე თვალი. ვსედავ, — თავზე დაგეტრიალებს და შორს არ მიფრინავს. დაუკვირდი, — ძალსჯდ აღელვებულ-დაღონებულთა. რაღაც უსიამოვნობა ვიგრძენ და ერთბაშად გრძნობა დავკარგე. გონსჯდ რომ მოვედი, უკვე ჩემს ლოკინში ვიწექი და მარჯვენა ხელ-ფეხი დადუნებული მქონდა, ვეღარ ვსმარობდი. ლაპარაკი მოვინდომე და „ღღ-ღღ-ღღუს“ მეტის თქმა ვერ მოვახერხე. მხოლოდ თვალებს ვაბრიალებდი, მინდოდა ამით მანც მკეითხნა, თუ რა იყო ჩემს თავს. იქვე ოთახში, მუოჟ ექიმს შეატყობინეს ჩემი გონსე მოსვლის ამბავი; ისიც იმ წამსვე მოვიდა ჩემთან და მინამბო, რომ საშიში არა მჭირს რა, რომ უნდა მოვითმინო ცოტა ხანი და სხვა. ერთის სიტყვით, ექიმის სანუგეშო სიტყვები ჩამეწვეთა ეურში და მეც მოთმინებას მივეცდი თავი.

ან-კი მეტი რა გზა იყო?!

მას შემდეგ კარკა ხანმა განვლო. ექიმმა უკსზე დაძავენა, ენაც მომიბრუნდა, მაგრამ დაძვალა-დაცემულს ხელ-ფეხი ძლიერ დასუსტებული მქონდა ცხენსე ჯიროთობა და თოფიანრადლის ძველებურად სმარება მას შემდეგ აღარ შემიძლიან და, რად-

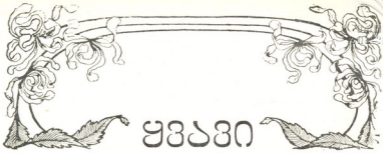

გან ნადირობაზედ უნდა ხელი ამქლო, ვუქრობდი რაიმე
 ვილი საქმე გამოძეკებნა, მაგრამ ცდამ ფუჭად ჩამიარა. არა-
 ფერ საქმისათვის არ ვიყავი მომზადებული და უსაქმობამ-კი
 მეტად დამხატრა; მით უმეტეს, რომ ძველებური ქვიფიც სას-
 ტიკად აღკრძალული მქონდა. მეტი საშველი არ იყო, თავის
 გასართობად ავეყვი ჩემს მოურავს და ხელის ნაბიჯით ცხე-
 ნით შემოვიარე ჩემი დედულ-მამული; თვალუერის დევნა და-
 უწყე სოფლის მეურნეობას. ძალე დავრწმუნდი, რომ მოურა-
 ვი მეტ ტვირთად აწვა, როგორც ჩემს მამულს, აგრედვე იმ
 მამულში მომუშავე გლეხკაცობას. ავიღე და მოურავ-ბატონო-
 ბაც მე თვითონ ჩავიბარე. თავისუფალი დრო აუარებელი
 მქონდა და მივეავი ხელი წიგნების კითხვას. მეტად მესხლი-
 სებოდა ჩვენს ტყე-ველში დაბუდებულ სასარგებლო ჰირუტე-
 ვთა უოფა-ცხოვრება და მასთანვე იმათიც, რომელნიც ხელს
 უძლიან მეურნეობას. რადგან კვრიტის მოკვლასზედ გავსდი
 ავად და ეს ჩემი გულქვაობა გაძინდა დასწეულების საბაბად,
 მას აქეთ განსაკუთრებით შემიყვარდა კვრიტი და ძთლად
 მტრედების გვარეულობა. თურმე განათლებულს ქვეყნებში
 კვრიტს არც ერთი ნამდვილი მონადირე არ ახლებს ხელს,
 მტრულად არ მოეპეობა, რადგან ჰატარობიდაცავე საკონეპუ-
 ლი აქვს, რომ მტრედების გვარეულობა მეტად სასარგებლოა
 ადამიანისათვის. იმათი მომხიბლავი გარეგნობა, თვინიერი
 და უძანკო სასიათი, სამაგალითო ცოლ-ქმრობა და ბარტყე-
 ბის სიუვარული ხომ განთქმულია მთელ დედამიწის 'სურგ'ზედ...
 ფრენაც ხომ ლამაზი და მარჯი იცის. რამდენჯერ მინახავს, რომ
 კვრიტი ემაღებოდა ონავარ ფრინველს. რა სიძარდითა და ნაირ-
 ნაირის ფანდებით აღწევდა ხოლმე თავს მოსისხლე მტერს! ნა-
 ვარდობაც' სვანებო აქვს. ერთხელ სძირს სვენარში სეირნო-
 ბის დროს შემომქსმა კვრიტის სააღერსო მძაურობა. „ტურ-
 ტურ-გურ-გუგურ“ — ეაღერსებოდა კვრიტი თავის მეუღლეს,

რომელიც სძელის ფინსითა და გამხმარის ბალახით გვეყვ
ბუღს ბუღეში ორ კვერცხსე იჯდა კრუსად. იმ დღიდან შე-
უნნდი და სძირად ვათუალიერებდი იქაურობას. უოველთვის
ფრთხილად შორი-ახლოს ჩაუსაფრდებოდი და თვალს ვადევ-
ნებდი. შევაძწინე, რომ დედალი აზის კვერცხებს მთელი დღე.
მხოლოდ როცა დასაწურებლად გაფრინდება, მაშინ მაძალი
ჩაჯდება ბუღეში. მათი საზრდო-სარჩენი ტუეში ბევრია: ეო-
ველგვარი თესლეულობა და უმთავრესად თესლი ფიჭვისა, ნა-
ძვისა, თსძელასი, არუის სისა, ხაძხაძისა; აგრედევე ბევრ ურ-
გებ ბალახის თესლი და ლოკოკინაა მისი სარჩო. წულის
დასაღვევად გვრიტი ორჯერ აფრინდება დღეში, ერთი შუადღის
წინად და ერთიც — საღამოს. გვრიტს ძალიან უყვარს წყაროს
წუალი და, თუ ახლოს წუალი არ ეკულება, შორს მიფრინავს
თავის ძარღის ფრთებით. ბარტუები იხეკებიან ორ-სამ კვირა-
ში და, სახამ წამოიწრდებიან, დედ-მამის განუწვეეტელ მწრუნ-
ველობის ქვეშ იყოფებიან. იმოდენის თავგანწირვით იცა-
ვენ მშობელნი თავიანთ ბარტუებს, რომ აღაძიანს აკვირვებენ.
რაც უფრო უკვირდებადი მათს ტკბილს ალერსსა და უძანკო
სიყვარულს, უფრო და უფრო ვსტებებოდი იმათის ცხოვ-
რებით. მეტად მომწუჟრდა ამომქსა ბარტუები, სახლში წამო-
მევიანა და დავტკბებრვიევაი მათის ცქერით, მაგრამ, მათს გო-
ნიერებას, ალერსიანობას და სიყვარულს რომ ვხედავდი, გულმა
არ მომცა ნებ მომქსნო მათთვის თავისუფლება.

ი. ელიაშვილი.

მზავი

(თარგმანი)

არიამობისთვის დაძლევი იყო. კვლევები—ქალით კაცადმდის—ძინდვრად გასულთიუენ და ცაცხარუბუნი მუშაობდენ. მსოლოდ ბავშვები იუენენ უსაქმოდ. მოუსვენრები მთელს სოფელს უკლიდენ და მისისაკან დამწვარ, შიშველა ფეხებით მტვრის კორიანტელს აუენებდენ გზასე. დღეს უკვე რამდენჯერმე იბანავეს მდინარეში, რამდენჯერმე გამოძენენ ნორჩი მუსუდოთი, სტაფილოთი, ცერცვით, კიტრით; ახლა დგანან ჯგუფად და რაღაც მოლაზარაკება აქვთ. მათი გაბრწყინებული თვალები და სახის კვირული გამოძეტველებს ცხადადა ჰმოწმობს, რომ რაღაცა არაჩვეულებრივ საქმის დაწეება განუსრასავთ.

— ბავშვებო, წავიდეთ!—ამობოდა ეველასე უფროსი, მარდი მისა.

— არა... მეშინიან, ვერ წამოვალ, —ამობოდა ჰატარა ვანოდანარჩენები ეოუმანობდენ, არ იცოდენ, ვის მიმსრობოდენ. „ის სომ კუდიანია“, გადაწვევით სთქვა ერთმა: „არა, ნუ წავალთ, ისიც ღმერთმა შეინახოს, იმისი ვაძლებიცი“!

— ეჰ, მერე, რა წითელი და რა დიდრონი ვაძლებია! — მაცდურად უქებს მისა და თან ხელით უწვენებს არა ჩვეულებრივის სიდიდის ვაძლებს.

— შეშინიან, მამა გამოვაზარდება, — ნაყე-ნაყეთ უნდა
 კოლა, თუშცა მისი უარი უფრო თანხმობას ნიძნავდა. დანა-
 რჩენებიც ძალე დასთანხმდნენ მისას და, რამდენსამე წამს შემდეგ,
 ბავშვების გროვამ სოფლის ბოლოსკენ გახსნია.

სოფლის განაპირას, გამბრტოებით სდგას კვერდსე ვად-
 მოგრესილი ქოხა, გადატაკებულ, ბოვანო, მოხუც აკულინასი.
 ძალიან ცუდი სმა ჰქონდა გავარდნილი მოხუც აკულინას
 სოფელში. ამბობდნენ, აკულინა ჯადოქარია; ღამ-ღამო-
 ბით ცეცხლის კველი მოფრინავს სოლმე მსთანაო; აკულინა
 კვინტილიან ცოცხსე ჯდება და ბუსრიდანა მვრება, ბევრი
 ფული აქვს, მაგრამ ის ფული დაწვევლილიაო; იმასაც ამ-
 ბობდნენ, ვაი იმ ადამიანს, რომელსაც აკულინა ბოროტის
 თვალთ შეჭსედავსო. ის ადამიანი ჩამოხმება და მოკვდებაო.
 ამბობდნენ, აკულინამ კარგი წამლობაც იცისო, არჩენს ნალ-
 რმობს, მოტეხილს, აკეთებს ბალახების ნახარძით წამლებს
 სველისა და სხვა სატკავრისთვის, იცის შელოცვაო. თუშცა
 ამდენი რამ იცის, მაგრამ მინც მოხუცი არავის უყვარს, უკუ-
 ლანი — დიდი და ზატარა — ერიდებათ ისე გამბრტოვებულა
 სცხოვრობს. ძალიან მხელია მოხუცისთვის ესე ცხოვრება:
 არავინა ჰეავს ხმის გამცემი, არც მზრუნველ; ავად რომ
 გახდეს, წულის მიმწოდებელიც კი არავინა ჰეავს.

უდრო-უდროდ მოელმიწა აკულინას ზირი სასე და განჯალა-
 რავებული წარბები თვალებში ჩამოეუნჯატა; ერთად ერთის
 თვალთ მოწვენილი და მოღუშული სასტიკად გამოიეურება.
 აი, სწორედ ამიტომ ერიდება აკულინას მოხუციც და ახალ-
 გახდაც. ღვთის იმედითა სცხოვრობს აკულინა: შემოდგომო-
 ბით ჰეიდის ქალაქში თავის მძვენიერ, მსხვილს ვაშლებს,
 რომელიც ეოველ წელიწადს უხვად მოხდას. ამ ერთად ერთ
 ცხოვრების საღსარს აკულინა თვალის ჩინივით უფთხილდება,
 ერთთავად სის ქონის კარების ზღრუბლსეად ჯოხით სელმი

და გაფაციცებით აუურება ცალის თვალთ აქეთ-იქით, ხარ ეპარებიან ზატარა ბიჭები ჩემს ვაძლებსაო. თავის ჯოხით ოთხად მოკუსული ზის აკულინა კარებსე, მხემ გაუთბო ძვლები, აგურ მილიც მოეპარა, ერთად ერთი თვალი ჩახუჭა, უბილო ზირით სტეენა დაიწყო; ვერ გრძნობს მოხუცი, როგორ ეპარება მთელი გუნდი ბავშვებისა მის ვაძლის სესა. ის იყო ბავშვები ღობესე გადავიდნენ, რომ მოხუცსაც გამოეღვიძა და, რა დინახა ასეთი თავ-დასხმა, შესძახა:

— აი, თქვე ღაწირაკებო, თქვე ეწაღებო!— გაჭკივილს მოხუცი და მტკივნის ფეხებით ძლივს ძალახლასებს ჯოხის ქნევით. ბიჭები გაიქცნენ, ღობესე გადახტნენ. კარგა ხანს იმფოთა აკულინამ. უარა გარშემო ვაძლის სეს, დათვალა ვაძლები და, რომ დარწმუნდა, არც ერთი არ აკლდა, ცოტათი დამშვიდდა. ბავშვებსაც ბრახი მოსდიოდათ, თითქმის საწადელს მივადწიეთ, ცოტაც და ჯიბეები და უბეები ვაძლით გვექნებოდა სავსე, მაგრამ გამოიღვიძა იმ კუდიანმაო! აღარ იცოდნენ ბავშვებმა, ვიხედ ამოეუარათ ჯავრი. მართალია, მოხუცი გააბრაზეს, მისი საწვენი სიმღერა იმღერეს, ქვებიც-გი ესროლეს, მაგრამ რა გამოვიდა? ვაძლები ხომ მაინც ვერ ჩაივდეს სელში და აი ეს უფრო აბრაზებთ.

— აგურ, წიწილების მტერი მოფრინდა, შეჭხედეთ ბავშვებო, — ამბობდა თვლა და ანიშნებდა ვეებურთვლა ევავეს, რომელიც ბანსე იჯდა და ნისკარტს იკირკნიდა.

— აბა, დაგვაცადე, კიდეც მოიტაცებ წიწილებს! მოვკლათ, ბავშვებო, ევაგი! — სთქვა ალომ. ვეულანი დასთანხმდნენ.

— აბა, ძმებო, ქვები მოაგროვეთ. მისა, ნიძანში ამოიღე! — თაოსნობდა ცისფერ-თუფლა კოლა.

მუძობა გაცხარდა, ბავშვები ჯიბე-უბეებს ივსებდნენ ქვებითა და კენჭებით.

ვევამა გაისუთავა ნისკარტი და დამძვიდებული ბანსე; აზრადაც არ მოსდიოდა, თუ რა სიფათს უმზადებდნენ თმა. აბურძენული ბავშვები; მაგრამ მიზანში ნასროლმა ქვამ მალე გამოარკვია დამძვიდებული ვეპვი. შეიფთსრიალა ვეპვა და გადაფრინდა ახლო მდგომ არეის სეზე. სძირ ტოტებს ამოეფარა და, თითქოს ბავშვების ესახებრა სებლად, ჩამოიძახა „ვევა!“

— ვერსად წავგვიხვალ, წიწილის მტერო! — გაბნეულად ევლებდნენ ბავშვები ხეს და შესძახებდნენ. — ბავშვებო, ერთი... ორი... სამი... ესროლეთ! — შეთაურობდა მისა და ზუსუნით დაუძინეს ვეპვს ქვები. ვეპვი ატორტმანდა, ალბად ტკივილი იგრძნო.

— ერთი... ორი... სამი!... — ხელმეორედ დაეუარეს ქვები ტყეისახვით. ცისფერი, ეფისფერი, ცხვრის ფერი თვალები ბავშვებისა გაფაციცებით მიხსერებოდა არეის ხეს. მოხუცია აკუღინა სულ დაავიწყდათ ბავშვებს. ახლა მათი ფიქრი ის-და იყო, როგორმე ჩაეკდოთ ხელში მტერა. გაფაციცებით ისროდნენ მალე ქვებს, რომლებიც სმაურობით სცვიოდა ძირს.

ვეპვი ხის ტოტს ამოეფარა და განძრევისაც-კი ეშინოდა. მაგრამ სტეფანეს გაძწრიან თვალებს ვერ დაეძალა.

— აკერ, მისა, დაუძინე, აკერ, როკს ამოჭვარებია.

მისამ ამოარჩია ქვა, დაუძინა გულის კანკალით. შეიფთსრიალა ვეპვა და მძიმედ ჩამოვარდა ძირს. ფრთიდან სასწლი გადმოსდიოდა. ფარფარტით გაფორთხდა დასამალად, მაგრამ ბავშვები ეიჟინით დაეღეუნენ დატანჯულს ვეპვს.

— გამძვით, ბავშვებო, ამბობდა მისა, ახლავე თავს გაუჭეკეამ: — აბა, კარგი ქვა მომიძარჯვეო. ვანო, სტეპკო, კოლა, ჩქარა! რაღასა დეკხართ! ნუ გეშინიანთ, ახლა-კი ჩვენია!

ბავშვები სწრაფად ასრულებდნენ ბრძანებებს და მარდად აწოლებდნენ ქვებს.

— ზატარა ვანო ეურადღებით ადევნებდა თვალს ამ ომს,

მაგრამ, რო დანახა ვეავეი გასისხლიანებული, ფრთა ჩამოვარდნილი, მართა ტირილი.

— ხელი არ ახლოთ, არ გაბედოთ! — იმასოდა სლოკინით ვანო და მისდევდა ვეავს დასაჭერად.

მაგრამ ვანოს ცრემლებმა არ იმოქმედა ამხანაგებსზე: ორმა-სამმა კიდევ ესროლა ქვა; ახლა ფენი მოსტყეს; საბრალო ვეავეი გადახტა ასკინკილა და ბაღასებში მიიძალა.

ქვეები მინც მიზუსუნებდნენ, მაგრამ უაზროდ, რადგან საბრალო ვეავს გადაეფარა თავის გამხდარის ტანით ვანო, ბავშვების ნასროლი ქვები ახლა ვანოსა სვდებოდა, მაგრამ ჰატარა ბიჭი არ აქცევდა უურადლებას ტკივილს. ბავშვები შემოეხვივნენ ვანოს.

— მიგვიძვი, ვანო! — ეუბნებოდნენ ამხანაგები, მაგრამ ვანო ახირებით ესარჩლებოდა ფრინველს და ერთსა და იმავე სიტყვას იმეორებდა: „არ მოგცემთ, მომშორდით!“

ვევლას სიბრალოული აღემო; გაქრა უცბად გულქვაობა, სიბრაზე, შურის ძიება; ბავშვებმა ქვები გადაჭყარეს; ძლივს ახლა-ეი შეებრალათ საბრალო ფრინველი.

შემოეხვივნენ ვანოს და ესუეწებოდნენ, გვაჩვენე ვეავეიო; ვუცებოდნენ, არაფრს დაუბავებოთო; მაგრამ ვანო უარის ნიშნად იქნევდა გაბურძენულ თავსა. აღარა სჯეროდა ბავშვების სიტყვა. როცა მახამ გადაავდო ქვა, ვანომ მაძინ ოდნავ წამოიწია, მიათვალეირ-მოათვალიერა, სომ აღარ ელის ვეავს სიუათიო.

ბავშვებს ეტეობოდათ ახლა, რომ აღარა სურდათ უბედურ, დამახინჯებულ მსხვერპლის წვალება. ჩაფიქრებულები დასტრიალებდნენ ვეავს, რომელიც საბრალო ხანახავი იყო: ფრთიდან, მოტყნილ ფენიდან და ცალის თვალიდან სისხლი სდიოდა, ფრინველი მთელის ტანით თრთოდა და ცანცანსებდა, მძიმედ სუნთქავდა, ეოველ წამს აღებდა ზირს, თათქოს ჭყარი არა ჭყოფნისო.

— ახლავე ამოუვა სული!— სიტყვა გულმოკლეულმა ვეკლამმა მართლაც ვევაი გატვრინდა, ჰირსაც აღარ აღებდა.

მისა, როგორც ვეკლაზე მოხერხებული, დაჯდა ძირს და ვევაეს ეური მიადო.

ბავშვები სულ-განაბულნი ელოდნენ, რას იტყოდა მისა; ბოლოს დიდის ამბით გამოუცხადდა: — „ცოცხალია“! მხოლოდ თავი მოიმკვდარუნა. იცით, რა ეთხრათ, ბავშვებო, მოდი მოვარწინოთ, მივკვაროთ იმ ბებრუცუნას, იმან სომ კარგად იცის ძელის გასწორება.

ვეკლანი ერთხმად დასთანხმდნენ.

— მერე, როგორ მივკვაროთ?— მხრუნველობით ვეითხებოდა ვანო.

— მივკვაროთ, ნუ გეძინიან! ჰეტა, ან სხვა ვინემე მომეცით ცხვირ-სახოცი ან წინსაფარი.

ბავშვებმა მოურბეინეს ცხვირ-სახოცი; მისამ მიწაზე გაშალა ცხვირ-სახოცი, ციმციმ აიუვანა ვევაი და ზედ დასვა.

— აბა, ბავშვებო!— მეთაურობდა მისა: — ფრთხილად მოჭკიდეთ სელი ცხვირსახოცის ეურებს, ჰხედავთ, ისევ ცხცახნი დაიწყო ვევაემა.

ოთხმა ბავშვმა მოწიწებით ასწიეს ცხვირსახოცს, სხვები კარმეო მემოეხვიენენ სელოვნურ საკაცეს დიდის ამბით და ნელ-ნელა გასწიეს ქოხასკენ.

შემხებული ბეულინა იჯდა ვაშლის ხის ქვეშ, მოუსვენრად იეურებოდა ბქეთ-იქით, რადგან ეძინოდა ბავშვები კადევ თავს არ დასსმოდნენ. მხემ ისე გაუთბო ძელები, კარმეო ისეთი სიწუმე ეო, რომ მოხუცს თავისდა უნებურად ჩანთვლიმა. ფენის სმაურობასე ბეულინამ გაახილა თვალეები და, რა დაინახა ბავშვების გროვა, მისკენ მიძავალი, წამოაელო ჯოსს სელი და გამოუდგა.

— აი, თქვე შეუზოგრებო! თქვე ლაწირაკებო! თქვე ეახლა
 ღებო, დაიკარგენით აქედან!

ბავშვები შესდგნენ. ისევ გამბედავმა და მოხერხებულმა
 მისამ უშველა ამხანაგებს. წადგა წინ, დაუბრა თავი მოხუცს
 და უთხრა:

— დიდუღა, ნუ ცაჯავრდები. ვაშლებისთვის არ მოვსულ-
 ვართ, ქრისტეს ძაღლმა, ერთ ვაძლსაც არ მოცაკლებთ. დი-
 დუღო, მოგვირჩინე ევაზი!

— დიდუღო, მოგვირჩინე ევაზი! — შესთხოვა ეველამ.

— დიდუღო, ევაზი მოაჩინე! — ესევეწებოდა ვანო და ლმო-
 ბიერის თვალთ შეჭურებდა მოხუცს. ვანოს წედანდელი ში-
 ში ამ ჯადოქარისადმი დაჭვიწვებოდა, მხოლოდ ევაზი-ღა ახ-
 სოვდა.

მოხუცს არა სჯეროდა ბავშვებს ლაპარაკი.

— გამეცაღენით, თქვე შეუზოგრებო! რის ევაზი, რას ამ-
 ბრით? თქვენ ვაშლებისთვის მოხუცსართ. დამკარგენით აქე-
 დან, თორემ ამ ჯოსით ფეხებს შემოკამტვრევთ!

— დიდუღო, მოაჩინე, ღმერთმანი, ევაზია, ჩვენ მოვტე-
 ხეთ ფეხი.

— მოაჩინე, დიდუღო, ესევეწებოდნენ ბავშვები: — ღმერ-
 თმანი, არც ერთ ვაძლს აღარ მოგზარავო, ჩვენ თვათონ უეა-
 რაულუმთ.

— მოაჩინე, საუვარულო დიდუღო! — ჩასციებოდა ჰატარა
 ვანო.

ამდენის თხოვნით მოხუცს გული მოუღბა: არავის არ
 ულაპარაკნია თავის სიცოცხლეში იმასთან ასე აღერისიანად,
 არავის დაუძახნია დიდუღო; ამ ჰატარა ბიჭმა კი საუვარულიც
 უწოდა, ისე ლმობიერად შესცქერის, ხელს უცაცუნებს, თით-
 ქოს მართლა დიდუღო იუოს. აკულინამ შეჭმუნული მუბლი
 გაიხსნა და ცალის თვალთ აღერისიანად გადაჭსკადა ბავშვებს.

— მაშ, კარგი, კარგი! — ეუბნება დედაბერი: — აბა, ნათესავო, რა გევათ მანდა?

ბიჭებმა მისცეს ევაზი და გულის ფანცქალით ელოდნენ ზასუსს. მოხუცმა ფრთხილად აიუვანა ფრინველი, რომელმაც ისევ შეაკანკალა ფრთა.

— აი, თქვე შეუზოვრებო! — ბუტბუტებდა და თან შინჯავდა მოხუცი. — თქვე, სამაგლებო, როგორ დაგიმხინჯებით ფრინველი! შეუზოვრებო, ეხალეებო, ეველას კაი-კაი უნდა მოგარტყათ! კარგი, წამოდით ქოსში, ფეხს შეუკრავ, მაგრამ თქვენ კი ნამდვილად სამაგლები და შეუზოვრები ხართ.

ზოგმა ბავშვმა უკან დაისია, ჯადოქრის ქოსში არ შევიდა, „ვინ თუ ღუშელში გამოგვწვას, ან ქვაბში მოგვხარძოსო,“ — გაიფიქრეს ბავშვებმა. მხოლოდ უშიშარმა მისამ გასწია ქოსისაკენ, მას მიჰყვა ვანოც და შემდეგში სხვებიც.

შევიდნენ დროუფანში. კედლებსედა და ჭერში ეკიდა სხვა და სხვანაირი გამსმარი ბლახი, რომელსაც კაი სუნი დაეყენებინა. ქოსი იყო ნათელი და სუუთად მიღაცებული.

ერთ კუთხეში ესვენა ხატი, შესაყალთან ღუშელი იყო, სედა კატა წამოსკუშებულიყო და თათით ზირს იბანდა; ამ კატასედაც ბევრი სამიშარი სმა დადიოდა სოფელში.

ბავშვები კარებში შეჩერდნენ, წინ ფეხის წადკმა ვერ გაჰბედეს.

— რა დაგეპართათ, ზირჯვრის წერა არ იცით? ხატს ვერა ჰხედავთ? დვთის ქმნილების დამხინჯება კარგად გცოდნათ, ლოცვა კი არა!

ბავშვებმა ზირჯვარი გადიწერეს, თითქოს ცოტა გული გაუმაგრდათ. იფიქრეს: „ხატი აქვს, ლოცვა იცის, იქნება ჯადოქარი არ არისო“ და გაბედვით წაიწიეს წინ. მოხუცმა დაიწყო ფუსფუსი: ფინჯანში თბილი წყალი ჩაასხა, ამოიღო რბილი ნაჭერი, მოამზადა კვარის ნატყეები, ჩამოჯდა ზატარა სკამსედა, გაწიმა ევაზი მაკიდასედა და ფრთხილად ჩამოჭბანა ჭრი-

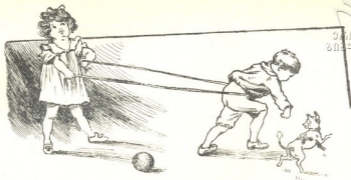
ღობა, წაუსვა ზეითუნის ზეთი და შეუსვია ძვრით; მერე ტენილს ფეხს აქეთ-იქით მოუწყო კვრის თხელი ნაჭრები და მაგრა შეუკრა ლაფნით. უვაზი ჭრილობის შესვევის დროს გულ წასული, გარინდებულა იდო; არც კი ინძროდა. ბავშვები გარს ეხვივნენ მოსუცს და გაფაციცებით შეჭეუბდნენ. ქოსში სინჟე იყო, მხოლოდ ხანდახან ისმოდა ბავშვების ნელი ჩურჩული.

— აბა, მხად არც! ახლა კალათა მონაშადეთ, შიგ ბაღასი ჩააკეთ, რომ რბილად იეოს, — უთხრა აკულინამ ბავშვებს.

ა. ახალშენიშვილი

(დასასრული იქნება)

პატარა მემზოვე.

(თარგმანი)

პატარა ჰეტოს ძალიან უყვარდა ცქერა ფანჯრიდან იმ დროს, როდესაც მემზოვე ივანე ამობდა შეშას, ალაგებდა წუობრივ, ჰერაფდა თოკითა, იკიდებდა ზურგზე და მიჰქონდა სამსარეულოში. ივანე ანთებდა ღუმელებს უველა ოთახებში და ჰეტო არა მორბებოდა იმ დრომდე,

მანამ უველა ოთახებში არ იქნებოდა ანთებული ღუმელები. ხანდახან ღუმელებს ანთებდა მოსამსახურე ქალი. ჰეტოს ეს არ ესიაძოვნებოდა სოლმე, რადგანაც მოსამსახურე ქალი ეოველთვის ჩქარობდა და არ აძლეოდა ჰასუსს ჰეტოს, როცა კითხავდა რასმე. ივანე-კი არას დროს არა ჩქარობდა და სიაძოვნებით ელანპარაკებოდა ჰეტოს. ეოველ დღე მათ შორის ერთსა და იმავე საგანზე იუო ბასისი, მაგრამ არც ერთს და არც მეორეს არა სწეინდებოდა ესა და სიაძოვნებით ატარებდნენ დროს.

როდესაც ივანე შეშებ-მოკიდებული შემოვიდოდა ოთახში, ჰეტო მიირბენდა მასთან და ჰკითხავდა:

— ღუმელი უნდა აანთო ახლა?

— დიაღ, ბატონო, ღუმელი უნდა ავანთო, — ეტეოდა ივანე და რასა-რუსით დაჰეროდა შეშას იატაკზე. მერე ახდი-

და ღუმელის სასურავს და ჩაცუცქდებოდა იქვე. ჰეტოც იქვე კვერდით ამოუჯდებოდა.

— ახლა შეშას შეაწეოთ ღუმელში, ჰო? — ჰკითხავდა ჰეტო.

— დიაღ, შეშას შევაწეოთ, — მძიმედ უპასუხებდა ივანე და ნელ-ნელა ავსებდა შეშებით ღუმელს.

— ახლა ნაფოტებს შეაწეოთ, — იკითხავდა ჰეტო, როდესაც შეშას სულ შეაწეობდა ივანე.

— ახლა ნაფოტებს შევაწეოთ, — იტყოდა ივანე და ნაფოტებს შეშებ შუა ჩაურთობდა.

— ახლა უნდა მოუკიდო?

— ახლა მოუკიდებ.— ამ სიტყვებთან ერთად ივანე გაჭკრაზდა ასანთსა და მოუკიდებდა ნაფოტებს, რომელიც სწრაფად აწრიალდებოდა.

მთლად ეს სურათი ისე მოსწონდა ჰეტოს, რომ, როდესაც ივანე წავიდა, თითონ დაიწეებდა შეშავობანას თამაშობას. აიღებდა კუბიკებს, გამოჭკრავდა მწერის ნაგლეჯში, რომელსაც თავის გამდელს გამოართმევდა ხოლმე, აიკიდებდა ზურგზე, ძერე რახა-რუსით დაურიდა ძირს, ღუმელთან ახლო და დაიწეებდა მითომ და ღუმელის ანთებს.

კედლის ძირას დაყოლილა იყო ჰატარა ჭურჭრუტუნა. ამ ჭურჭრუტუნას ეფარა დახვრეტილი თითბური, რომელიც ამ ჯამად გატეხილი იყო. აი, ეს ჭურჭრუტუნა გამოიყენა ჩვენმა ჰეტომ და ღუმელად გაიძარტა. ამ ჭურჭრუტუნაში ალაგებდა ჰეტო თავის კუბიკებს ვითომდა შეშას. ძიმა უწერებოდა, რადგანაც კუბიკების გამოღება ვიწრო ჭურჭრუტუნადან ძალიან ძნელი იყო.. „მეწავლობანა“ ისე ართობდა ჰეტოს, რომ ძიმა ხმა არც-კი იმყოფდა სახლში. ძიძას უხაროდა, ჰეტო ჭკვიანად არისო და ქსოვდა თავისთავის ჩუღქებსა.

გაჟიდა ასე რამდენიმე დღე. ჰეტო თამაშობდა ახლა „მედუქობასა“ და ერთთავად ჰუადიდა ხან ვაშლებსა და ფორ-

თოხლებსა, ხან კონვერტებსა და ხანათსა. ჰეტო ისე გარდავიდა, რომ ბილი იყო თამაშობაში, რომ უზრადლებას არ აქცევდა, თუ რა ხდებოდა სახლში. სახლში-კი დედა და ძიძა სულ რაღასაც დაეშობდნენ და ამბობდნენ: ღმერთო ჩემო! ეს რა უბედურობაა?! რამოდენა რამ დაიკარგა უეცრად!

— ჰეტო, შენ სომ არ გინახავს, შვილო, ჩემი ვერცხლის წარი? — ჰკითხავდა დედა ჰეტოსა.

— ჰეტოჯან, შენ სომ არ ავიღია მაკრატელი? — ეუბნებოდა ძიძა.

— არ მინახავს, არ ავიღია — მოკლედ უნახულებდა ჰეტო და განაგრძობდა თამაშობას.

— სად დაიკარგა ჰეტოს პატარა კოვში? — უკვირდა დედანს. ესე გავიდა რამდენიმე დღე. დედამა და ძიძამ თავი დაანებეს დაკარგულ ნივთების ძებნას.

ერთხელ როგორღაც ჰეტოს მოუნდა ხატვა. იკითხა თავის ლურჯი ფანქარი — ფანქარი კი არ იყო.

— ძიძა, სად არის ჩემი ლურჯი ფანქარი? — ეკითხება ჰეტო ძიძას.

ეძებს ძიძა ფანქარს, ეძებს თავ-გადაგლეჯილი, ფანქარს ვერა ზოულობენ. სწუინს ჰეტოს ფანქარის დაკარგვა, დადის ერთის ოთხიდან მეორეში, ეველანსა ჰკითხავს — სომ არ გინახავთ ლურჯი ფანქარი — ველარაფერს ვერ აკეთებს, სულ ეძებს, ტირილიც კი მოსდის.

— ჰეტო, შენ განაცვალე, დედა გიყიდის ახალ ფანქარს, ძალე შენი დაბადების დღე მოვა. — ამშვიდებს ძიძა, მაგრამ ჰეტო არა მშვიდდება. გაუწება ძიძას გული ძებნითა. ერთბაშად ჰეტომ შეჰქვირა: — ვიცი, ძიძა, ვიცი, სად არის!

როცა მეზოვეთ ვიყავი, ფეხს ვანთებდი ჩემი ფანქარითა.

— აი, შე გოგო შენა — გააქნია თავი ძიძამ.

აიღო ცეცხლის საჩხრეკი და დაიწყო ჭურჭრუტანაში ჩხრეკა. რამდენისამე წუთის შეძვევ ძიძამ გამოათრია იქიდან: ვერც-

ხლის კოვზი, ზარი, მაკრატელი, გასძლეული დანა, რეზინა, ჯარჯინა, ლურჯი ფანქარი და სხვა.

გამოაქვს მიძას ეს ნივთები და უკვირს:

— ჭაი, შე მაიმუნო, ჭაი, შე საძაგელო, შენა! ჩვენ-კი ვეძებთ ამ ნივთებსა, გონს ვერ მოვსულვართ და ვიძახდით, სად უნდა დაკარგულიყო. ჰეტოს მხოლოდ ესლა მოაგონდა, რომ ამ ნივთებით ანთებდა ღუმელსა, — ეს ნივთები ვითომ ძემა იყო.

შეაწუთ შიგ მჭიდროდ და გამოღება-კი დაავიწუდა, როდესაც გაათავა თამამობა. ახლა იდგა ჰეტო ჭარხალივით გაწითლებული სირცხვილითა, დედამა და მამამ დატუქსა ჰეტო, დაუკითხავად რად იღებდი სხვის ნივთებსაო და სამუდამოდ დაუშალეს იმის ხელის ხლება, რაც საკუთრად ჰეტოსი არ იყო.

მარო ქუმსიშვილი

დადის მოსიყვარულა შვილი.

(თარგმანი)

ერთი ბავშვი ქუჩაში გარბოდა. უცებ წაიბორძიკა და ურემს ქვეშ მოჭეუა. ურმის თვალმა ბავშვს ფეხი მოსტეხა. ატირებული ბავშვი შინ მიიყვანეს. დედა ავად იყო. როცა შვილის კვნესა მოესმა, შიშით წამოვარდა ლოგინიდან და უგრძობლად დაეცა. ბავშვმა მაშინვე შესწევითა კვნესა; სანამ ფეხს გაუსწორებდნენ და შეუკრავდნენ, ერთსელაც არ დაუკვნესია.

— განა არ გტკივა? — ჰკითხა ბავშვს ექიმა.

— ძლიერ მტკივა, — ჩურჩულით მიუგო ბავშვმა, — მაგრამ არ მინდა დედამ გაიგოს; ძლიერ შესწუხდება, ჩემს ტირილს რომ გაიგონებს.

ლ. ბოცვაძე

ტყის კაცუნები.

(ვაგნერიძე)

უკმი მრავალი საკვირველი კაცუნა სცხოვრობს. უმეტესად ჩრდილიან ბუნქნარებში იმალებიან. ჯერ კიდევ გუშინ საფსიან მიწაზე მათი კვბლიც არა სჩანდა, დღეს კი ჯგუფ-ჯგუფად ასობითაც დგანან. ეველასე უფროსი სამ გოჯსე მეტი არ იქნება. საზოგადოდ უფრო ჰატარები არიან: ზოგიერთი თითის სახსრის ოდენა თუ იქნება. ეოველი მათგანი ცალ ფესზე დგას და მრგვალი ქუდი ჰხურავს. არც ერთ კაცუნას არც თავი აქვს, არც ტანი, ქუდი ჰირდაჰირ ფესზე სურავს. ქუდს ქვედა მხარეზე მრავალი ფურცლები აქვს, კეკონებათ წივისაო, მხოლოდ იმ განსხვავებით რომ ქუდის ფოთლები მის შუა გულიდან კიდებიანსაკენ იშლება. ამ ფურცლებზე არც ასოები, არც ნახატები, გარდა ურიცხვ ჰაწაწინა თესლისა. ზოგიერთ ქუდს ფურცლების მავივრად ნაწვრეტები აქვს, მავრამ ეს ნაწვრეტები ქუდის ზედა ჰირამდის არ აღწევს და მისი არ უხდენს. ამ ნამცეცა ორმოებიდანაც მრავალი თესლი სცვივა. მისგან ასალგაზრდა, ჰატარა ტყის კაცუნები ჩნდებიან. მაშასადამე, ასალგაზრდა კაცუნები მველთა ქუდებისაგან წარმოსდგებიან. ზოგიერთ მათგანს მეტად მოსწონს თავი თვისის სხვა და სხვა თვალის მომწრელ ფერადობით. მეფეს ან ე წითელ კაცუნას მალსე წითელი ქუდი და მოვეითალო ოქროს ფერი ფესი აქვს. დანარჩენთ ზოგს შავი, მკრთალი, ვვითელი ან თეთრი ქუდები ჰხურავთ. საუკეთესო საწმელ სოკოს — თეთრ სოკოს — უბრალო მკრთალი, ნაცრის ფერი ქუდი აქვს.

როგორ ექვევიან ეს ტყის კაცუნები ადამიანს? სარკებლობა მოაქვთ მათთვის თუ ზარალი, ვნება? ისინი მეტად

მახელებელი არიან მათთვის, ვინც არ იცნობს და მათი სხეულები არ იცის, ხოლო კარგ ნაცნობთათვის სარკვევლობის მეტი ცუდი არა მოაქვთ რა.

არუა, ჭეჭეჭა, სოკო წითელი, მტრედო, ღვინუა და სხვები უველას საუსმედ ეშატეებიან. მამა კარგად იცნობს უველას და შვილებს სოკოების სხეულებს ასწავლის. ბავშვებიც კალათებს ავსებენ სოკოებით და შინ მთარბენინებენ. თუ ძაღვ ოთახებში განსაკუთრებული სოკოს სუნი დადგა, ბავშვებმა კარგად იციან, რომ მსახვეული სასადილოდ გემრიელ სოკოს შეჭამანდს უძხადებს.

ბავშვებმა რომ სოკოს სამებრად მარტოა წასვლა მოიწადინონ, ტუის კაცუნები უთუოდ რაიმე სიფათს შეამთხვევენ. ერთხელ ბავშვებს კალათები სოკოებით გაეცნოთ და სისარულით მანისაკენ მოემურებოდნენ ეგონათ, დედას მეტად გაეხარებოთ. აი, სახლშიაც მოვიდნენ და კალათებს თავი მოჭხადეს. მაგრამ დახე! რაღაც სასიზღარი სუნი ამოჭქრის იქიდან; კალათებში საზარელი გახრწნილი სოკოები ჭერია. საჭმელ სოკოების მაგივრად, მხამიანები დაუკრეფიათ. წითელ, გემრიელ სოკო-წითელას მაგივრად, მისი მზგავსი, თეთრ წინწკლებიანი მხამიანი, ციდა მაკვანა მოუტანიათ. კიდევ მათი ბედი, რომ უმი არა ჰნახეს გემოთი! ეს სოკო მეტად მხამიანი რამ არის. მაგრამ ლოქორიები და ლოკოკინები როდი იწუნებენ და ხშირად მხამიან სოკოების წვენით ჰირს იტკბანურებ: ასეთი ჰატარა სტუმრებისათვის უოველხაირი სოკო, ცალ ფეხზე განერებული, ფართოდ გაშლილი სასადილო სუფრა განლაგო.

დ. ყოფიანი

ც ხ რ ი ლ ი

ჩვენ განკარგულებას ქვეშ არის ორ ორი ასო მმ, რრ, მმ, აა, ლლ, იი, ოო, იი. უნდა მოვათავსოთ თითო ასო თითო ამ ცხრილის უჯრაში, ისე რომ გამოვიდეს: 1) ნადირის სახელი, 2) ფრინველისა, 3) მცენარისა, 4) მავანდინთ მღვდლისა.

რ ე ბ უ ს ი

(წარმოდგენილი კ. დარაშვილის-მიერ)

, თ

ს

ჩემი მუღი
ქმრის
რა იქნება.

კ ,

მე-17 №-ში მოთავსებულ რეზუსის აღსნა:

კარგი მუღი დედის გულის ვარდია.

ნაკადულის რედაქციაში და წ.-კ. საზ.

ქალაქში იუიდება შემდეგი წიგნები:

ზღაპრები, ვილჰელმ და იაკობ გრიმისა, ნაკადულის რედაქციის გამოცემა, ფასი . . 30 კ.

სომხის თავ გადასავალი, თხზულება, მარკ-ტვენისა, გამოცემა ნაკადულის რედაქციისა, ფასი 50 კ.

რას გვიამბობს ოთახი. თხზულება ავენაროუსისა, გამოცემა ნაკადულის რედაქციისა, ფასი 20 კ.

მიიღება ხელის მოწერა

1910 წლის იანვრიდან 1911 წლის იანვრამდის.

საუმაწვილო სურათებიანი ჟურნალი

ნაკადული

წელიწადი მთავრდება

წლიურ ხელის მომწერლებს მიეცემათ:

24 წიგნი ჟურნალი „ნაკადული“ მცირე წლოვანთათვის **12** წიგნი ჟურნალი „ნაკადული“ მოზრდილთათვის.

გარდა ამისა 1910 წლის ხელის-მომწერლებს პრემიად მიეცემათ:

- I. დედაჩივა და კუდიანი ვარსკვლავი, — ზღაპარი ევადლისა და სურათით. — II. მარჯნები, — ზღაპარი ევადლისა ოთხი სურათით.
- III. თორმეტი და, — ზღაპარი ევადლისა ერთი სურათით. — IV. ძარ-თული მხატვრული ასრები კუბიკაზე.

ჟურნალს ხელმძღვანელობს უწვევს საჯანგებოდ არჩეული სარედაქციო კომისია.

ფასი ჟურნალის: წლიურად ხუთი მანეთი. ნახევარის წლით სამი მან. სამწევარ გარედ: წლიურად შვიდი მანეთი. ნახევარ წლით ოთხი მან მცირე-წლოვანთათვის 24 წიგნი სამი მან. — მოზრდილთათვის 12 წიგნი სამი მან. — ხელის-მოწერა შეიძლება წლიურად და ნახევარი წლით. ფულის შემოტანა შეიძლება ხაზილ-ხაზილად.

ხელის მოწერა მიიღება:

- 1) „ნაკადულის“ რედაქციაში, გოლოვინის პროსპ., ზუბალოვის სახ., № 8, ყოველ-დღე 9—2 საათ., სამშაბათობით საღამოთიც.
- 2) წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოების წიგნის მაღაზიაში, სახალის ქუჩა, სახლი თავად-აზნაურობისა.

ნაკადულის რედაქცია სთხოვს ხელის-მომწერთ:

ვისაც ჟურნალის ნომრები დააკლდება, მიმართონ აგენტს ანუ რედაქციას, ირა უგვიანეს ერთის თვისა.

რედაქტორი ნინო ნაკაშიძე

გამომცემელი: თავ. პ. ი. თუმანიშვილი. ი.